

Sprawa C-255/23

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

19 kwietnia 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Ekonomisko lietu tiesa (sąd gospodarczy, Łotwa)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

28 marca 2023 r.

Postępowanie karne przeciwko:

A

B

C

D

F

E

G

SIA AVVA

SIA Liftu alianse

[...]

POSTANOWIENIE

Ryga, w dniu 28 marca 2023 r.

Ekonomisko lietu tiesa (sąd gospodarczy),

za pośrednictwem sędziego [...],

w obecności [...], prokurator [...], [...], obrońców oraz oskarżonych /osoby A/, /osoby B/, /osoby C/, /osoby D/,

rozpatrzył na posiedzeniu jawnym wniosek obrońcy [...] o wystąpienie do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

Przedstawienie okoliczności faktycznych

- 1 Przed Ekonomisko lietu tiesa toczy się postępowanie karne przeciwko /osobie A/ oskarżonej o oszustwo na szeroką skalę [...] i pranie pieniędzy na szeroką skalę; /osobie B/ oskarżonej o nadużycie stanowiska, w przypadku gdy przestępstwo powoduje poważne konsekwencje [...], oraz o współsprawstwo w popełnieniu przestępstwa oszustwa na szeroką skalę [...]; /osobie C/ oskarżonej o nadużycie stanowiska, w przypadku gdy przestępstwo powoduje poważne konsekwencje [...], oraz o współsprawstwo w popełnieniu przestępstwa oszustwa na szeroką skalę [...]; /osobie D/ oskarżonej o współsprawstwo w popełnieniu przestępstwa oszustwa na szeroką skalę [...]; /osobie E/ i /osobie F/ oskarżonym o pranie pieniędzy na szeroką skalę [...] oraz /osobie G/ oskarżonej o współsprawstwo w popełnieniu przestępstwa prania pieniędzy na szeroką skalę [...]. W ramach tego postępowania karnego wszczęto postępowanie mające na celu zastosowanie środków przymusu zarówno *wobec spółki z ograniczoną odpowiedzialnością AVVA, jak i wobec spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Liftu alianse*.

Wobec żadnego z oskarżonych nie zastosowano środków zabezpieczających polegających na pozbawieniu wolności.

- 2 Podczas rozprawy, która odbyła się w dniu 22 września 2022 r., prokurator wyraziła sprzeciw wobec tego, by oskarżony /osoba E/, który jest obywatelem litewskim zamieszkałym na Litwie, uczestniczył w rozprawach na odległość z wykorzystaniem wideokonferencji. Prokurator oparła swój sprzeciw na wyjaśnieniu przepisów wydanych w dniu 4 listopada 2021 r. przez zgromadzenie ogólne sędziów izby karnej Senāts (sądu najwyższego, Łotwa).

W dniu 16 października 2022 r., na etapie sądowym tej sprawy karnej wpłynął wniosek obrońcy o skierowanie do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytań dotyczących wykładni przepisów dyrektywy 2014/41/UE [Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 kwietnia 2014 r.] w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych w odniesieniu do prawa /osoby E/ do udziału na odległość za pomocą środków technicznych w postępowaniu sądowym w niniejszej sprawie.

Prokurator stwierdziła początkowo, że wniosek jest bezzasadny i powinien zostać oddalony, jednak na rozprawie w dniu 26 stycznia 2023 r. nie wniosła zastrzeżeń do tego wniosku, pod warunkiem że uwzględnienie owego wniosku nie zakłóci postępowania sądowego w sprawie karnej.

Uzasadnienie

- 3 W świetle okoliczności faktycznych niniejszej sprawy sąd odsyłający stwierdza, że uzasadnione jest wystąpienie do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni przepisów dyrektywy 2014/41.
- 4 Artykuł 140 Kriminālprocesa likums (kodeksu postępowania karnego) określa zasady korzystania ze środków technicznych przy dokonywaniu czynności procesowych. Nowelizacją z dnia 11 czerwca 2020 r. art. 140 kodeksu postępowania karnego (zatytułowanego „Dokonywanie czynności procesowych za pomocą środków technicznych”) dodano ust. 7¹, który rozszerza możliwości osoby odpowiedzialnej za prowadzenie postępowania w zakresie dokonywania czynności procesowych na odległość za pomocą środków technicznych w przypadkach, w których możliwe jest ustalenie tożsamości osób. Przed tą nowelizacją korzystanie ze środków technicznych w postępowaniach karnych było skomplikowane, gdyż również przy dokonywaniu czynności procesowej wymagane było wyznaczenie osoby upoważnionej do zapewnienia przebiegu tej czynności.

Artykuł 140 kodeksu postępowania karnego:

Dokonywanie czynności procesowych za pomocą środków technicznych

(1) *Osoba odpowiedzialna za prowadzenie postępowania może dokonywać czynności procesowych za pomocą środków technicznych (konferencja telefoniczna, wideokonferencja), jeżeli wymaga tego interes postępowania karnego.*

(2) *W toku czynności procesowej, w której stosowane są środki techniczne, należy zapewnić, aby osoba odpowiedzialna za prowadzenie postępowania i osoby uczestniczące w czynności procesowej, które znajdują się w różnych pomieszczeniach lub różnych budynkach, mogły słyszeć i widzieć się nawzajem podczas konferencji telefonicznej oraz mogły słyszeć i widzieć się nawzajem podczas wideokonferencji.*

(2¹) *W przypadku, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, osoba odpowiedzialna za prowadzenie postępowania upoważnia – lub poleca osobie odpowiedzialnej za instytucję znajdującą się w drugim miejscu, w którym czynność procesowa jest dokonywana, aby upoważniła ona – osobę do zapewnienia przebiegu czynności procesowej w miejscu, w którym osoba ta się znajduje (zwana dalej „osobą upoważnioną”).*

[...]

(5) *Osoba upoważniona weryfikuje i ustala tożsamość osób, które uczestniczą w czynności procesowej, lecz które nie znajdują się w tym samym pomieszczeniu co osoba odpowiedzialna za prowadzenie postępowania.*

[...]

(7) *Osoba upoważniona sporządza zaświadczenie, w którym wskazuje miejsce, datę i godzinę czynności procesowej, swoje stanowisko, imię i nazwisko, dane identyfikacyjne i adres każdej z osób znajdujących się w miejscu, w którym czynność procesowa jest dokonywana, a także pouczenie udzielone tym osobom, w przypadku gdy prawo przewiduje odpowiedzialność za niewykonanie przez nie spoczywających na nich obowiązków. Osoby pouczone podpisują takie pouczenie. W zaświadczeniu wskazuje się również przerwy w toku czynności procesowej oraz godzinę jej zakończenia. Zaświadczenie podpisują wszystkie osoby obecne w miejscu, w którym czynność procesowa jest dokonywana, i przekazuje się je osobie odpowiedzialnej za prowadzenie postępowania w celu włączenia go do protokołu czynności procesowej.*

(7¹) *Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 1, 5 i 7 niniejszego artykułu, jeżeli osoba odpowiedzialna za prowadzenie postępowania ma możliwość ustalenia za pomocą środków technicznych tożsamości osób, które znajdują się w innych pomieszczeniach lub innych budynkach. Na etapie postępowania przygotowawczego czynności procesowe rejestruje się zgodnie z przepisami art. 143 niniejszej ustawy.*

[...]

Poprzez dodanie ust. 7.¹ do art. 140 kodeksu postępowania karnego ustawodawca miał na celu promowanie korzystania ze środków technicznych w postępowaniach karnych poprzez przyspieszenie i uproszczenie w ten sposób przebiegu tych postępowań, w szczególności w przypadkach, w których strony postępowania karnego znajdują się w różnych miastach lub różnych państwach (uzasadnienie odpowiedniego projektu ustawy jest dostępne na stronie internetowej <https://titania.saeima.lv/LIVS13/SaeimaLIVS13.nsf/0/629D424279F5BF0DC225856D004A9975?OpenDocument>).

- 5 Artykuł 49.¹ Likums „Par tiesu varu” (ustawy o ustroju sądów) stanowi, że zgromadzenie ogólne sędziów każdej izby Senāts, jako organ kolegialny, omawia bieżące kwestie dotyczące wykładni przepisów prawa w celu zapewnienia ich jednolitego stosowania. Opinię zgromadzenia ogólnego sędziów izby Senāts dotyczącą kwestii wykładni i stosowania przepisów prawa wydaje się w formie orzeczenia.

W dniu 4 listopada 2021 r. podczas debaty nad kwestią dotyczącą wykładni art. 140 ust. 7.¹ kodeksu postępowania karnego zgromadzenie ogólne sędziów izby karnej Senāts dokonało następującej wykładni: po pierwsze, zgodnie z zasadą ogólną jurysdykcja Republiki Łotewskiej, biorąc pod uwagę terytorialny zakres stosowania kodeksu postępowania karnego ustanowiony w art. 3 tego kodeksu, ogranicza się do terytorium kraju. Uzyskanie materiału dowodowego, który znajduje się na terytorium innego państwa, może odbywać się zgodnie z procedurą przewidzianą w części C kodeksu postępowania karnego, zatytułowanej „Współpraca międzynarodowa w sprawach karnych”; po drugie, przewidziana w art. 140 ust. 7.¹ kodeksu postępowania karnego procedura może

być stosowana tylko wtedy, gdy czynność procesowa jest dokonywana w ramach jurysdykcji Republiki Łotewskiej.

W uzasadnieniu swojego orzeczenia zgromadzenie ogólne sędziów izby karnej Senāts powołało się na przepisy dyrektywy 2014/41, które zostały transponowane do kodeksu postępowania karnego, a także na art. 9 (zatytułowany „Przesłuchanie w formie wideokonferencji”) ust. 1 drugiego protokołu dodatkowego do Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych.

Zgromadzenie ogólne sędziów izby karnej Senāts zauważyło, że dyrektywa 2014/41 ma na celu zapewnienie uproszczonej i sprawnej współpracy między państwami członkowskimi poprzez zapewnienie wzajemnego uznawania orzeczeń wydanych przez ich organy wymiaru sprawiedliwości w celu uzyskania materiału dowodowego w sprawach o charakterze transgranicznym.

Z motywów 2, 6 i 19 dyrektywy 2014/41 wynika, że europejski nakaz dochodzeniowy jest instrumentem związanym ze współpracą sądową w sprawach karnych, o której mowa w art. 82 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, opartym na zasadzie wzajemnego uznawania wyroków i orzeczeń sądowych. Głównym warunkiem korzystania z instrumentu współpracy przewidzianego w dyrektywie 2014/41 jest obecność dowodów w innym państwie członkowskim.

Artykuł 1 ust. 1 dyrektywy 2014/41 stanowi, że europejski nakaz dochodzeniowy jest orzeczeniem sądowym wydanym lub zatwierdzonym przez organ wymiaru sprawiedliwości jednego państwa członkowskiego (państwa wydającego) w celu wezwania innego państwa członkowskiego (państwa wykonującego) do przeprowadzenia jednej lub kilku określonych czynności dochodzeniowych w celu uzyskania materiału dowodowego zgodnie z niniejszą dyrektywą. Natomiast zgodnie z art. 3 tego artykułu o wydanie europejskiego nakazu dochodzeniowego wnosić może podejrzany lub oskarżony lub prawnik działający w imieniu takiej osoby w ramach mającego zastosowanie prawa do obrony wynikającego z przepisów krajowych oraz zgodnie z krajową procedurą karną.

Artykuł 9 ust. 5 dyrektywy 2014/41 stanowi, że podczas wykonywania europejskiego nakazu dochodzeniowego organy państwa wydającego obecne w państwie wykonującym są związane prawem państwa wykonującego. Nie mają one na terytorium państwa wykonującego żadnych uprawnień organów ścigania, chyba że wykonywanie takich uprawnień na terytorium państwa wykonującego jest zgodne z prawem państwa wykonującego i zostało uzgodnione między organem wydającym i organem wykonującym.

Zgodnie z dyrektywą 2014/41 organy państwa wydającego nie mają uprawnień organów ścigania, to znaczy jurysdykcji, na terytorium państwa wykonującego, z wyjątkiem szczególnych przypadków. Europejski nakaz dochodzeniowy jest jednym ze środków proceduralnych, za pomocą których organ wydający i organ wykonujący mogą uzgodnić uzyskanie materiału dowodowego na terytorium

państwa wykonującego. Stosowanie kodeksu postępowania karnego w innym państwie członkowskim musi zatem zostać uzgodnione między Łotwą a tym państwem członkowskim w drodze europejskiego nakazu dochodzeniowego.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 dyrektywy 2014/41, jeżeli dana osoba znajduje się na terytorium państwa wykonującego i musi zostać przesłuchana w charakterze świadka lub biegłego przez właściwy organ państwa wydającego, organ wydający może wydać europejski nakaz dochodzeniowy w celu przesłuchania świadka lub biegłego z wykorzystaniem wideokonferencji lub innej formy przekazu audiowizualnego zgodnie z ust. 5–7. Ponadto w ustępie tym podkreślono, że organ wydający może wydać europejski nakaz dochodzeniowy również w celu przesłuchania podejrzanego lub oskarżonego z wykorzystaniem wideokonferencji lub innej formy przekazu audiowizualnego.

Dyrektywa 2014/41 została transponowana do kodeksu postępowania karnego w drodze nowelizacji, które weszły w życie w dniu 26 kwietnia 2017 r. Przy dokonywaniu transpozycji dyrektywy 2014/41 dodano do kodeksu postępowania karnego rozdział 83.¹ zatytułowany „Wydanie europejskiego nakazu dochodzeniowego i przekazanie w celu jego wykonania”, który to rozdział zawiera art. 887.³:

Artykuł 887.³ Wydanie europejskiego nakazu dochodzeniowego na etapie postępowania sądowego

(1) W przypadku gdy na etapie postępowania sądowego konieczne jest dokonanie czynności procesowej na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, sąd, po dokonaniu oceny konieczności i proporcjonalności tej czynności procesowej w stosunku do przestępstwa będącego przedmiotem dochodzenia, wydaje europejski nakaz dochodzeniowy, wypełniając specjalny formularz. Przed wypełnieniem europejskiego nakazu dochodzeniowego sąd dokonuje wszystkich czynności, które byłyby konieczne, gdyby czynność procesowa była dokonywana na Łotwie zgodnie z niniejszą ustawą. Zatwierdzając europejski nakaz dochodzeniowy, sąd zaświadcza, że czynności dochodzeniowe lub procesowe, o których dokonanie zwraca się do państwa członkowskiego Unii Europejskiej, są zgodne z wymogami niniejszej ustawy.

[...]

Zgromadzenie ogólne sędziów izby karnej Senāts stwierdziło, że przepisy kodeksu postępowania karnego, transponujące dyrektywę 2014/41 w odniesieniu do postępowania dotyczącego dokonywania czynności procesowych w innym państwie, należy uznać za *lex specialis* w stosunku do tego, co jako *lex generalis* stanowi art. 140 kodeksu postępowania karnego.

- 6 Sąd odsyłający stwierdza, że dokonana przez zgromadzenie ogólne sędziów izby karnej Senāts wykładnia art. 140 kodeksu postępowania karnego w jego brzmieniu zawierającym pkt 7.¹ jasno wskazuje, że w przypadku gdy uczestnik postępowania nie podlega jurysdykcji Łotwy, zastosowanie środków technicznych

w celu dokonania jakiejkolwiek czynności procesowej jest możliwe jedynie w drodze europejskiego nakazu dochodzeniowego lub innego instrumentu współpracy sądowej. Taka wykładnia oznacza w istocie, że oskarżony nie może uczestniczyć za pomocą środków technicznych na odległość z innego państwa, nawet jeśli uczestniczy jako oskarżony w postępowaniu karnym w sposób bierny: uczestnicząc w rozprawach jako słuchacz, wyrażając stanowiska w kwestiach proceduralnych, które mają zostać rozstrzygnięte na etapie postępowania sądowego, lub składając wnioski proceduralne.

Sąd odsyłający zgadza się z argumentem wyrażonym we wniosku obrońcy, że zgodnie z art. 1 dyrektywy 2014/41 celem wydania europejskiego nakazu dochodzeniowego jest uzyskanie materiału dowodowego, ale nie zapewnienie udziału osoby podlegającej innej jurysdykcji w postępowaniu sądowym, w którym ta sama osoba zamieszkała w innym państwie nie jest przesłuchiwana w charakterze oskarżonego. Konieczność wydania europejskiego nakazu dochodzeniowego dotyczyłaby jedynie czynności, w której oskarżony, znajdujący się w innym państwie, składa zeznania na rozprawie, pod warunkiem że czynność taką należy uznać za uzyskanie materiału dowodowego w rozumieniu dyrektywy 2014/41.

Prokurator oparła zarzuty przeciwko wszystkim oskarżonym na zeznaniach łącznie 98 osób. Objętość materiału dowodowego na piśmie w niniejszej sprawie wynosi obecnie 42 tomy (średnio 200–300 stron na tom). W związku z tym rozpatrywanie niniejszej sprawy będzie trwało długo.

Ponieważ miejscem zamieszkania oskarżonego /osoby E/ jest Litwa, zgodnie z wykładnią dokonaną przez zgromadzenie ogólne sędziów izby karnej Senāts, aby oskarżony mógł, za pomocą środków technicznych, uczestniczyć na odległość w postępowaniu sądowym w niniejszej sprawie na Łotwie, sąd odsyłający, w ramach europejskiego nakazu dochodzeniowego, musiałby zwrócić się do sądu litewskiego o zapewnienie możliwości udziału na odległość przez długi okres. Mimo iż organ wykonujący europejski nakaz dochodzeniowy może zwrócić się o pokrycie kosztów (art. 21 dyrektywy 2014/41) w związku z udzieleniem tej długotrwałej pomocy prawnej, sąd odsyłający uważa, że wydanie europejskiego nakazu dochodzeniowego w celu zapewnienia biernego udziału oskarżonego w rozprawach jest nieproporcjonalne w rozumieniu art. 6 dyrektywy 2014/41.

/Osoba E/ jest oskarżona o pranie pieniędzy na szeroką skalę (szczególnie poważne przestępstwo). Choć art. 464 ust. 1 kodeksu postępowania karnego stanowi, że sąd może rozpoznać sprawę pod nieobecność oskarżonego, jeżeli oskarżony nie stawia się na rozprawie wielokrotnie i bez uzasadnionego powodu lub jeżeli złożył do sądu wnioski o rozpoznanie sprawy pod jego nieobecność, to jednak przepis ten nie ma zastosowania do spraw karnych dotyczących szczególnie poważnych przestępstw. Oznacza to, że przy rozpatrywaniu dowodów związanych z oskarżeniem przeciwko /osobie E/ udział /osoby E/ jest obowiązkowy, nawet jeśli sam oskarżony nie chce uczestniczyć w rozprawach. Zakres sprawy w odniesieniu do oskarżenia skierowanego przeciwko /osobie E/

oraz wykładnia dokonana przez zgromadzenie ogólne sędziów izby karnej Senāts oznaczają w istocie, że oskarżony musiałby regularnie i przez długi okres stawiać się na rozprawach sądowych na Łotwie, albo, w kontekście europejskiego nakazu dochodzeniowego, że należałoby zwrócić się do sądu litewskiego o zapewnienie możliwości udziału na odległość przez długi okres.

Ponieważ istnieją wątpliwości co do tego, czy dyrektywa 2014/41 ma zastosowanie do udziału oskarżonego w rozprawach, podczas których nie składa on zeznań, zgodnie z art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o wyjaśnienie, czy dyrektywa 2014/41 ma zastosowanie do udziału oskarżonego w rozprawach, podczas których nie składa on zeznań.

- 7 Spośród zeznań 98 osób, na których prokurator oparła swoje oskarżenie, 12 zeznań odnosi się do oskarżenia przeciwko /osobie E/ o pranie pieniędzy. Do dnia wydania niniejszego postanowienia wysłuchano 11 świadków i 2 biegłych (zeznania tych osób nie dotyczą oskarżenia przeciwko /osobie E/).

Artykuł 464 ust. 3 kodeksu postępowania karnego stanowi, że sprawa karna, w której występuje wielu oskarżonych, może być rozpatrywana bez udziału oskarżonego, w przypadku gdy zarzuty przeciwko innym oskarżonym są rozpatrywane na rozprawie, jeżeli udział tego oskarżonego nie jest konieczny podczas tej rozprawy, a oskarżony powiadomił sąd o tym, że nie zamierza uczestniczyć w danej rozprawie. Oznacza to, że udział /osoby E/ nie jest obowiązkowy w rozprawach, podczas których przesłuchiwani są świadkowie, których zeznania nie są wykorzystywane w oskarżeniu przeciwko tej osobie. Sam oskarżony nie chce uczestniczyć w przesłuchaniu tych świadków.

Zgodnie z art. 478 ust. 2 kodeksu postępowania karnego, jeżeli w celu rozstrzygnięcia konkretnego sporu niezbędne jest wydanie przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni lub ważności przepisu prawa Unii, sąd kieruje do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w formie postanowienia z uzasadnieniem, wszelkie kwestie, które są niejasne, zawieszając jednocześnie postępowanie karne do dnia uprawomocnienia się orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

Sąd odsyłający zwraca uwagę na fakt, że w chwili wydania niniejszego postanowienia około 60 zeznań niezwiązanych z oskarżeniem przeciwko /osobie E/ nie zostało jeszcze rozpatrzonych. Gdyby sąd odsyłający wydał postanowienie o zawieszeniu postępowania w niniejszej sprawie karnej, takie zawieszenie znacznie utrudniłoby przeprowadzenie tego postępowania w rozsądnym terminie. W związku z tym należy kontynuować rozpatrywanie niniejszej sprawy co najmniej do czasu zbadania dowodów, na których opiera się oskarżenie przeciwko /osobie E/.

Sentencja

Na podstawie [...] art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej sąd odsyłający

postanawia

zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o rozpatrzenie następujących pytań prejudycjalnych:

1. Czy art. 1 ust. 1, art. 6 ust. 1 lit. a) i art. 24 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2014/41 zezwalają na uregulowanie państwa członkowskiego, które zezwala bez wydania europejskiego nakazu dochodzeniowego na udział osoby zamieszkałej w innym państwie członkowskim w formie wideokonferencji w postępowaniu sądowym w charakterze oskarżonego, w przypadku gdy na tym etapie postępowania sądowego nie odbywa się przesłuchanie oskarżonego, to znaczy nie uzyskuje się materiału dowodowego, pod warunkiem że osoba odpowiedzialna za prowadzenie postępowania w państwie członkowskim, w którym sprawa jest rozpatrywana, ma możliwość ustalenia za pomocą środków technicznych tożsamości osoby znajdującej się w innym państwie członkowskim oraz że zagwarantowane są prawo tej osoby do obrony i pomoc tłumacza ustnego?

2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy zgoda osoby, która ma zostać wysłuchana, mogłaby stanowić kryterium lub niezależny lub uzupełniający warunek konieczny udziału w formie wideokonferencji osoby, która ma zostać wysłuchana, w takim postępowaniu sądowym, w którym nie uzyskuje się materiału dowodowego, jeżeli osoba odpowiedzialna za prowadzenie postępowania w państwie członkowskim, w którym sprawa jest rozpatrywana, ma możliwość ustalenia za pomocą środków technicznych tożsamości osoby znajdującej się w innym państwie członkowskim oraz jeżeli zagwarantowane są prawo tej osoby do obrony i pomoc tłumacza ustnego?

Od niniejszego postanowienia nie przysługuje środek odwoławczy.

[...]

[Podpis sędziego]